

Výjevy z polské revoluce,

aneb: Nevinná obět' tajemných banditů.

Pokračování.

KAPITOLA XIII.

Podlehl.

Nyní se zase musíme podívat, co se dělo s hrabětem Bohumilem Kaminskim.

Podle udání Vladimíra dostal se Kaminski šťastně přes hranice až do Lvova, ale dle toho, co o něm Kazimír Dragomirski vypravoval, nezdařilo se mu tento útek, nýbrž byl pro něho záhubným.

Kazimír totiž vypravoval, že viděl svého přítele, když padl v boji s četníky, byv těžce raněn.

Místo, kde se ta srážka stala, bylo asi čtyry míle od rakouských hranic, a sice u vsi Lukova. Tato ves leží při samých horách, které jsou lesem porostlé.

Domky této vesnice, z větší části taškami pokryté skrývají se mezi ovocným stromovím, jen štíhlá věž u úhledného kostela vypíná se nad jejich vrcholy.

Obyčejně panuje v této vesnici úplný klid, ale tentokrát se dalo její obyvatelstvo od Pedra k tomu pohnouti, že se přidalo k četníkům, kteří pronásledovali prchající polské šlechtice, a právě jejich pomocí se četníkům podařilo většinu těch uprchlíků pobít a ostatní rozpráši.

Tento boj zuřil s neobyčejnou prudkostí, na obou stranách bylo bojováno s toutéž rozhorčeností a milost se nedávala ani nepřijímala.

Polští šlechticové, kteří hájili svou čest, svou svobodu a svůj život, zastřelili několik četníků a také z Lukovských sedláků padli jim dva muži za obět.

Oni si však z této ztráty mnoho nedělali, neboť se jim byl Pedro velikomyslně nabídl, že se postará o rodinu těch, kteří zůstanou na bojišti a vskutku také složil u představenstva k tomu účelu značnou sumu peněz.

Ale nejen v tom nýbrž také v jiném ohledu osvědčil se Pedro co nábožný křesťan a co člověk, jenž jest vždy ochoten konati dobré skutky.

Požádal totiž velitele četníků, aby směl padlé vojáky a šlechtice na své útraty pochovati, což mu také bylo dovoleno a sice pod tou výminkou, aby bylo dříve u každého padlého zjištěno jeho jméno, stav a stáří, aby byla osobnost každého z nich důkladně popsána a při tom aby také bylo udáno, jakou smrtí který zemřel.

Pedro měl zvláštní příčinu osvědčit se při té příležitosti co lidumil.

Vzav s sebou domácího lékaře, dal všecky padlé od sedláků sebrati a do jedné stodoly odnésti.

Tam byli položeni na slámu a od lékaře a obecního starosty ohledáni.

Nejprve se zjistila totožnost usmrcených četníků a totéž se pak stalo s polskými šlechtici.

U četníků to bylo docela snadné, ale u šlechticů to bylo spojeno s velkými obtížemi.

Pedro sice znal ty šlechtice dle osoby, ale nikoli dle jména a poněvadž žádný z nich písemných průkazů u sebe neměl, dle nichž by se bylo mohlo zjistit, jak který jmenuje a odkud jest, byl tam přiveden jeden ze zajatců, který byl též těžce raněn, a musel o každém padlém šlechtici udati, čeho bylo zapotřebí.

Jeho pomocí se pak důkladně zjistilo, kteří šlechticové byli na bojišti zůstali.

Byla tu zastoupena jména nejslechtnějších a spolu také nejnebezpečnějších polských šlechticů, a mezi těmi jmenoval také ten zajatec jméno jistého polského šlechtice, kterýž byl pro sprostý zločin policií stíhán, — totiž Bohumila Kaminskiho.

On byl mezi těmi padlými poslední, kterýž byl ohledán.

Pedro byl totiž schválně jeho mrtvolu do nejtmařejšího kouta v té stodole odnésti dal, a již bylo šero, když počal domácí lékař ránu tohoto domnělého vraha ohledávati.

„Jest střelen do prsou,“ pravil lékař, podíav se jen zběžně na Kaminského. „Kulka mu vnikla až do plic, a to mělo za následek jeho okamžitou smrt.“

„Tedy jste to slyšel, pane starosto?“ tázal se nyní Pedro tohoto. „Hrabě Bohumil Kaminski zemřel následkem té rány, kterou dostal do prsou.“

„Budiž Bůh milostiv jeho duši, — on byl velký hříšník,“ šeptal starosta a podepsal pak protokol o vykonaném ohledání mrtvých.

Také lékař se do toho protokolu podepsal a tím se zdála býti ta věc vyřízena.

Lékař a starosta chtěli pak odejít, ale Pedro, jenž byl ten protokol již k sobě vzal, zadržel je ještě zpět a pravil se zvláštním výrazem se usmívaje:

„Poslouchejte, pane doktore, já vám musím vytknouti, že jste mrtvolu Bohumila Kaminskiho důkladně neohledal, a proto vás žádám, abyste to nyní napravil.“

„Co si o mně myslíte, pane!“ zvolal lékař překvapen a doložil pak: „Já jsem sice svou povinnost důkladně vykonal, ale přece vám musím ještě dokázati, že jest vaše podezření beze vsí podstaty. Ani nejdůkladnější ohledání mrtvoly Kaminskiho nemůže míti jiného výsledku, než jaký jsem již udal. Hrabě Kaminski je mrtev.“

„Račte ho ještě jednou ohledati, aby se to nade vsí pochybnost zjistilo,“ pravil Pedro. „Já nechci, aby byl ten hrabě za živa pochován.“

Pedro mluvil tato poslední slova s důrazem, upíraje při tom na lékaře významný pohled.

Tento zavrtěl hlavou, jako by si to nedovedl vysvětliti, ale vykonal bez odkladu Pedrov rozkaz, neboť věděl, že Pedro u velitele četníků velké vážnos i požívá.

Nahnul se ke Kaminskimu, rozepnul mu kožich, kterýž měl na sobě, a počal jeho ránu důkladně ohledávati.

„Ta rána je skutečně taková, jak jsem dříve udal,“ chtěl pak lékař říci, ale zamlčel se, upíraje na ránu Kaminskiho pátravý pohled, v němž se jevílo velké překvapení, neboť pozorovalo jeho bystré oko, jako by v tom těle srdce ještě slabě tlouklo, o čemž se také hned přesvědčil.

Za malou chvíli se obrátil k Pedrovi a pravil chvějícím se hlasem:

„Pane, vaší opatrností se zabránilo velkému neštěstí. Kaminski je živ.“

„Já tušil!“ zvolal Pedro, upíraje na lékaře škaredý pohled. „Ač nejsem lékařem, přece jsem pozoroval na jeho obličej, že mrtev není. Ty široké modré kruhy kolem očí byly mi znamením, že mu krev v žilách posud obíhá. Kdyby byl mrtev byly by ty kruhy buď žluté anebo přihnědlé, a barva v obličejí by musela býti bledší.“

Lékař počal svou chybu všelijak omlouvati a mezi tím činil přípravy, aby Bohumila zase vkřísil.

„Prozatím toho nechte a nepokoušejte se o jeho vzkříšení,“ pravil Pedro, „a řekněte mi, čeho jste tím chtěl dosáhnouti, že jste uznával hraběte Kaminskiho za mrtva?“

„Snad si nemyslíte, pane, že jsem měl při tom nějaký špatný úmysl!“ zvolal lékař popuzen. „To je pro mne urážka.“

„Já myslím, že není,“ odpověděl Pedro klidně. „Kdo není znalec věcí, může ovšem ledacos přehlédnouti, ale zkušený lékař to musí pozorovat a proto tvrdím ještě jednou, že jste měl s Kaminskim nějaký zvláštní úmysl. Bezpochyby jste chtěl toho vraha a velezrádce zachránit, aby unikl rukou spravedlnosti, a chtěl jste se stát spoluvinníkem jeho zločinů. Jen se přiznejte, že vám byla za to nabídnuta velká suma peněz, abyste uznal toho hraběte za mrtvého a abyste ho vydal jeho příbuzným.“

„Pane, vy jste si musel umíniti učinit mne nešťastným!“ zvolal lékař zájímavým hlasem. „Kdybyste něco takového na mne udal, přišel bych do kriminálu, z něhož bych se vícekrát nedostal.“

„Tedy to nahlížíte, pane doktore, a také vy, pane starosto?“ usmál se Pedro s ďábelskou zlomyslností. „Zde mám v rukou písemný důkaz, že jste uznal toho hraběte za mrtvého, — a na základě toho bych vás mohl oba zničit. Ale já to neudělám, pakli mi budete po vůli,“ pravil pak.

„Co od nás žádáte?“ tázal se jeden i druhý. „Vyslovte se, don Pedro!“

„To není nic špatného, co od vás žádám,“ odpověděl Pedro. „Chci totiž jen tolik, aby zůstalo na tom, co jste již potvrdili. Velitel četnictva musí míti za to, že jest hrabě Bohumil Kaminski mrtev a pochován, ale to mesmí nikdo věděti, že ho vy ve svém domě ošetřujete a hojíte a že ho pak máte odevzdat mně, až bude zase zdrav.“

„To se může všecko státi,“ odpověděl lékař, nemoha si podivné jednání Pedrovo nikterakž vysvětliti. „Já budu o tom mlčeti jako brob a na to se nebudu nikdy ptát, co bylo příčinou, že jste chtěl, aby hrabě Kaminski z moci světských soudců unikl.“

„A dobře učiníte,“ přisvědčil Pedro vážně. „Tedy vám musím říci, že mi na osudu toho hraběte velmi mnoho záleží, a že jsem chtěl od vás penězi toho dosáhnouti, čeho jsem nyní dosáhl hrozbou. Šťastnou